Lietas arhīva Nr. CA-2508-20/32
ECLI:LV:RAT:2020:1209.C29476017.9.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2020. gada 9. decembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese referente Inese Strelča,
tiesnese Mairita Šķendere,
tiesnesis Mārtiņš Sviķis,
rakstveida procesā izskatīja civillietu SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasībā pret /pers. D/ par parāda piedziņu sakarā ar SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2020. gada 27. jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2017. gada 1. augustā tiesā saņemts prasītājas SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasības pieteikums pret atbildētāju /pers. D/, kurā lūgts piedzīt no atbildētāja parādu 3312,77 EUR, kā arī tiesas izdevumus un noteikt prasītājas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētāja likumiskos procentus 6% gadā no galvenā parāda.

Prasības pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[1.1] Pamatojoties uz 2007. gada 26. oktobra pirkuma līgumu, dzīvokļa īpašums /adrese/, piederēja atbildētājam. 2016. gada 12. martā īpašums tika atsavināts.

[1.2] Atbildētājs ar prasītāju 2007. gada 3. decembrī noslēdza Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumu, kura 3. daļā „Maksājumi", tika atrunāta maksāšanas kārtība par mājas uzturēšanu, apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem. Līguma 3.6. punktā pielīgts līgumsods 1% apmērā no kopējās parāda summas par katru nokavēto dienu. Šāds līgumsods netika aprēķināts, bet tika rēķināti 0,3% no kopējās parāda summas par katru nokavēto dienu. Aprēķinātā līgumsoda apmērs 920,11 EUR tiek samazināts līdz 10% no pamatparāda summas, kas ir 269,30 EUR.

[1.3] Parāds par dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem pieauga no 2012. gada janvāra. 2017. gada 24. jūlijā parāds par dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem ir 3312,77 EUR, kas sastāv no pamatparāda 2693 EUR, kas aprēķināts līdz 2016. gada martam, likumiskajiem procentiem 350,47 EUR un līgumsoda 269,30 EUR.

Likumiskie procenti, saskaņā ar Civillikuma 1762. panta 1. punktu aprēķināti no 2015. gada 1. janvāra līdz prasības pieteikuma iesniegšanas brīdim.

Līgumsods aprēķināts no 2013. gada 10. maija līdz 2015. gada 1. janvārim.

[1.4] Atbildētājam jānorēķinās par saņemtajiem pakalpojumiem saskaņā ar likumu un apsaimniekošanas līgumu, pienākums maksāt likumiskos procentus izriet no Civillikuma 1765. panta, bet pienākums maksāt līgumsodu izriet no apsaimniekošanas līguma 3.6. punkta un Civillikuma 1716. un 1717. panta.

Prasība pamatota ar likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50. pantu, Dzīvokļu īpašuma likuma 8. un 10. pantu, Civillikuma 1716., 1717., 1762., 1765., 1770., 1771., 1773., 1775., 1779., 1786. un 1791. pantu.

[2] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018. gada 26. februāra lēmumu apturēta tiesvedība civillietā Nr. C29476017 SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasībā pret /pers. D/ par parāda piedziņu līdz fiziskās personas /pers. D/ maksātnespējas procesa izbeigšanai.

[3] 2020. gada 27. aprīlī tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi par celto prasību.

2015.gada 11. martā atbildētājam tika uzsākts maksātnespējas process civillietā Nr. C29438315. Ar 2015. gada 29. aprīļa aktu atbildētājs dzīvokli nodeva maksātnespējas procesa administratoram Aloizam Stepēnam. Dzīvoklis tika pārdots administratora rīkotajā izsolē. Ar tiesas 2016. gada 22. februāra lēmumu apmierināts administratora pieteikums par dzīvokļa īpašuma izsoles akta apstiprināšanu.

Maksātnespējas procesa laikā bija pieteikušies un kreditoru reģistrā ierakstīti divi nenodrošinātie kreditori Rīgas pašvaldība un AS „DNB Banka" (pēc nosaukuma maiņas AS „Luminor Bank"). Prasītāja maksātnespējas procesa laikā kā kreditors nepieteicās un netika ierakstīts kreditoru prasījumu reģistrā.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018. gada 23. novembra lēmumu apstiprināta atbildētāja saistību dzēšanas procedūras izbeigšana un atbildētājs tika atbrīvots no atlikušajām saistību dzēšanas plānā norādītajām saistībām pret kreditoriem Rīgas pašvaldību un AS „Luminor Bank".

Atbildētājs atsaucies uz Maksātnespējas likuma 141. panta pirmo un otro daļu kopsakarā ar XIII nodaļas 73. panta regulējumu, kas paredz, ja kreditors neizmanto savas tiesības iesniegt prasījumu, saistība beidzas ar noilguma iestāšanos. Šāda jau izbeigusies saistība nav pakļaujama dzēšanai, norādījis, ja administratoram likumā noteiktajā termiņā netiek iesniegts attiecīgais kreditora prasījums, parādnieka saistības ar šo kreditoru izbeidzas uz likuma pamata. Līdz ar to atzīstams, ka jautājums par kreditora prasījuma tiesībām ir galīgi atrisināts, tas ir, kreditors no prasījuma tiesībām pret parādnieku faktiski ir atteicies.

Nevērīgi attiecoties pret savām tiesībām saņemt nodibināto saistību izpildījumu un nesekojot parādnieka tiesiskā statusa iespējamajām izmaiņām, publiski pieejamā maksātnespējas reģistra datiem, kreditoram jārēķinās ar nelabvēlīgām sekām – noilguma iestāšanos neatkarīgi no tā, vai, apejot Maksātnespējas likumā noteikto prasījumu pieteikšanās kārtību, kreditors cēlis prasību tiesā pirms vai pēc maksātnespējas procesa pasludināšanas. Atbildētājs atsaucies uz Augstākās tiesas Senāta 2014. gada 8. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKC-117/2014 un 2016. gada 31. marta spriedumu lietā Nr. SKC-3/2016.

Prasītāja prasību pret atbildētāju tiesā ir cēlusi 2017. gada 1. augustā, tas ir laikā, kad notika saistību dzēšanas procedūra un laikā, kad jau no 2015. gada marta maksātnespējas reģistrā bija publiski pieejamas ziņas par atbildētāja fiziskās personas maksātnespējas procesa uzsākšanu.

Atsaucoties uz Maksātnespējas likuma 151. panta otro daļu, norādīts, ka attiecībā uz saistībām, kuras norādītas pieteikumā par fiziskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanu, bet nav pieteiktas administratoram kā kreditora prasījums Maksātnespējas likumā noteiktajā kārtībā, iestājas

noilgums un uz tām nav attiecināmas Maksātnespējas likuma 151. panta otrajā daļā noteiktās sekas.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 223. panta pirmās daļas 1. un 2. punktu norāda, ka pēc tiesvedības atjaunošanas ir pamats lemt par tiesvedības izbeigšanu, jo lietas izskatīšana nav pakļauta tiesai prasības kārtībā, jo vēl pirms prasība tika celta tiesā, kreditors nevērīgi nebija izmantojis savu tiesību iesniegt pieteikumu administratoram Maksātnespējas likumā noteiktajā kārtībā un termiņā. To neizdarot, kreditors ir zaudējis parāda prasījuma tiesības prasības kārtībā.

Pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 141. panta pirmo un otro daļu, Civillikuma 1893. pantu un Civilprocesa likuma 223. panta pirmās daļas 1. un 2. punktu lūdzis tiesu lemt par atjaunotās tiesvedības izbeigšanu lietā.

[4] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2020. gada 30. aprīļa lēmumu atjaunota tiesvedība civillietā Nr. C29476017 SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasībā pret /pers. D/ par parāda piedziņu.

[5] 2020. gada 18. maijā tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi.

Atbildētājs norādījis, ka nav strīda par to, ka atbildētājs kā dzīvokļa /adrese/ toreizējais īpašnieks 2007. gada 3. decembrī ar prasītāju noslēdza dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumu un no 2012. gada janvāra atbildētājs pieļāva maksājumu kavējumus. Prasībā norādītā parāda aprēķins veikts no 2012. gada janvāra līdz 2017. gada 24. jūlijam. Tajā pašā laikā prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājai bija zināms fakts, ka īpašums ticis atsavināts civillietā Nr. C29438315, norādot, ka lēmums par dzīvokļa atsavināšanu stājies spēkā 2016. gada 12. martā.

Civillieta Nr. C29438315 ir atbildētāja maksātnespējas procesa lieta. Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016. gada 22. februāra lēmumu šajā lietā apmierināts maksātnespējas procesa administratora pieteikums par dzīvokļa /adrese/, izsoles akta apstiprināšanu un nekustamā īpašuma nostiprināšanu un ieguvēja vārda, lēmums stājās spēkā 2016. gada 12. martā.

Prasītājai bija zināms, ka dzīvoklis ticis atsavināts citas personas īpašumā jau 2016. gada martā, kā arī bija zināms fakts, ka tas noticis atbildētāja maksātnespējas procesa ietvaros, tādēļ nav saprotams, kādēļ parādu, kas izriet no 2007. gada 3. decembrī nodibinātajām līgumattiecībās starp prasītāju un atbildētāju, prasītāja ir rēķinājusi arī pēc dzīvokļa atsavināšanas citas personas īpašumā 2016. gada martā.

Ja prasītāja būtu likumā noteiktajā kārtībā pieteikusies kā nenodrošinātais kreditors atbildētāja maksātnespējas procesā, tad pamatota būtu kreditora pretenzija par parāda summu, kas aprēķināta no 2012. gada janvāra līdz 2015. gada 29. aprīlim, kad ar rakstveida aktu dzīvokli atbildētājs nodeva maksātnespējas procesa administratoram. Nav saprotams, kādēļ prasītāja nepieteicās kā kreditors atbildētāja maksātnespējas procesā, kaut gan prasītājai par šo procesu bija zināms. Prasītāja prasībā nav pamatojusi, kādēļ tai ir tiesības prasīt parādu prasības kārtībā, ceļot prasību tiesā 2017. gada 1. augustā, kad bija atbildētāja maksātnespējas process.

Tā kā prasītāja nepieteicās kā kreditors atbildētāja maksātnespējas procesā, tad tā noilguma dēļ neatgriezeniski ir zaudējusi parāda prasījuma tiesības prasības kārtībā.

Atbildētājs pilnībā uztur 2020. gada 23. aprīlī tiesā iesniegtos paskaidrojumus un tajos ietverto lūgumu lemt par tiesvedības izbeigšanu lietā, vadoties no Maksātnespējas likuma 141. panta pirmās un otrās daļas, 73. panta un 6. panta 2. punkta regulējuma un pamatojoties uz Civillikuma 1839. pantu, Civilprocesa likuma 223. panta pirmās daļas 1. un 2. punktu.

[6] 2020. gada 1. jūnijā tiesā saņemta prasītājas atsauksme uz atbildētāja paskaidrojumiem, norādot, ka kreditora pretenzija atbildētāja maksātnespējas lietā netika iesniegta, tomēr atbildētājs ir parādā par periodu no maksātnespējas procesa ierosināšanas līdz īpašuma pārdošanai, tas ir no 2012. gada janvāra līdz 2016. gada 12. martam.

Prasība tiesā iesniegta par periodu no 2012. gada janvāra līdz 2017. gada 24. jūlijam.

Parāds saskaņā ar piedzenās summas aprēķinu 2015. gada 11. martā bija 2886,60 EUR, parāds 2016. gada 12. martā bija 3805,67 EUR, līdz ar to atbildētājs ir parādā 919,07 EUR (3805,67 EUR–2886,60 EUR).

Pēc maksātnespējas procesa pasludināšanas 2015. gada 11. martā līdz dzīvokļa atsavināšanai 2016. gada 12. martā, kad stājās spēkā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas lēmums lietā Nr. C29438315, atbildētāja pienākums bija maksāt par īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem.

Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10. panta otro daļu, pienākums norēķināties par šī panta pirmās daļas 2., 3. un 5. punktā norādītajiem maksājumiem, attiecībā uz izsoles rezultātā iegūtu dzīvokļa īpašumu, dzīvokļa īpašuma ieguvējam ir ar dienu, kad stājas spēkā tiesas nolēmums par izsoles akta apstiprināšanu.

Prasītāja norādījusi, ka parāds ir piedzenams par laika periodu no 2015. gada 11. marta līdz 2016. gada 12. martam.

[7] 2020. gada 25. jūnijā tiesā saņemta prasītājas atsauksme Nr. 2, kurā precizēta parāda summa, proti, norādīts, ka parāds veidojies par laiku no 2015. gada 11. marta līdz 2016. gada 12. martam. Rēķinos par minēto periodu norādīta summa, kas veido parāda apmēru 922,52 EUR. Prasītāja lūgusi tiesu piedzīt likumiskos procentus par šo summu 55,35 EUR apmērā, kopā no atbildētāja piedzenot 977,87 EUR.

[8] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2020. gada 27. jūlija spriedumu prasība apmierināta daļēji.

Pirmās instances tiesa nosprieda piedzīt no atbildētāja galveno parādu 174,10 EUR, likumiskos procentus 23,13 EUR no 2015. gada 1. aprīļa līdz 2017. gada 1. augustam, kā arī tiesas izdevumus 22,05 EUR, kopā piedzenot 219,28 EUR. Noteiktas prasītājas tiesības saņemt no atbildētāja likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā no galvenā parāda summas 174,10 EUR par laiku no sprieduma spēkā stāšanās līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai). Izbeigt tiesvedību prasības daļā par apsaimniekošanas maksas un komunālo maksājumu parāda piedziņu 2334,90 EUR apmērā. Noraidīta prasība daļā par apsaimniekošanas maksas un komunālo maksājumu parāda piedziņu 780,64 EUR no 2015. gada 11. marta līdz 2016. gada 12. martam.

Pirmās instances tiesas spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[8.1] Lietā nav strīda par šādiem apstākļiem.

[8.1.1] Līdz 2016. gada 12. martam atbildētājam piederēja nekustamais īpašums /adrese/ (tagadējā adrese /adrese/).

[8.1.2] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015. gada 11. marta spriedumu pasludināts atbildētāja fiziskās personas maksātnespējas process.

[8.1.3] Prasītāja atbildētāja maksātnespējas procesā nav iesniegusi kreditora prasījumu.

[8.2] Tiesas sēdē prasītāja uzturēja prasību daļā par pamatparāda 922,52 EUR piedziņu no maksātnespējas procesa pasludināšanas līdz nekustamā īpašuma atsavināšanai, kā arī lūdza piedzīt likumiskos procentus 55,35 EUR apmērā.

Civilprocesa likuma 223. panta 4. punktā noteikts, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja prasītājs atteicies no prasības.

Tā kā prasītāja neuzturēja prasību par parāda piedziņu par laiku līdz atbildētāja maksātnespējas procesa pasludināšanai, tiesa atzina, ka daļā par parāda piedziņu 2334,90 EUR (3312,77 EUR–977,87 EUR=2324,90 EUR) tiesvedība ir izbeidzama.

[8.3] Atbildētājs atzinis prasību daļā par dzīvojamās mājas uzturēšanas, apsaimniekošanas un komunālo maksājumu piedziņu par laiku no parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas līdz laikam, kad nekustamais īpašums nodots atbildētāja maksātnespējas procesa administratoram.

Lietā pastāv strīds, vai atbildētājam ir pienākums norēķināties par dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem laikā, kad atbildētājam piederošais nekustamais īpašums bija nodots maksātnespējas procesa administratoram.

[8.4] Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10. panta pirmās daļas noteikumiem dzīvokļa īpašnieka pienākums ir piedalīties dzīvojamās mājas

pārvaldīšanā; segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13. pantā noteiktajā kārtībā; norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana); maksāt uz dzīvokļa īpašumu attiecinātos nodokļus; maksāt nomas maksu par zemes lietošanu, ja dzīvojamā māja atrodas uz citai personai piederošas zemes.

Arī Dzīvokļa īpašuma likuma 13. panta pirmajā un otrajā daļā noteikts, ka dzīvokļa īpašniekam ir pienākums segt izdevumus obligāti veicamo dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kā arī uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus citu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kas nodrošina dzīvojamās mājas uzlabošanu un attīstīšanu, veicina optimālu tās pārvaldīšanas izdevumu veidošanu.

Lietā nav strīda par to, ka prasītāja pārvaldījusi un uzturējusi dzīvojamo māju /adrese B/, kurā atrodas dzīvoklis, kas piederēja atbildētājam.

Tādējādi, vadoties no Dzīvokļa īpašuma likuma normām, atbildētājam kā nekustamā īpašuma īpašniekam bija pienākums segt ar šā īpašuma uzturēšanu saistītos izdevumus.

[8.5] Lietā ņemams vērā apstāklis, ka atbildētājam pasludināts fiziskās personas maksātnespējas process. Prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētāja parādu, kas veidojies par laika periodu pēc atbildētāja maksātnespējas procesa pasludināšanas.

Maksātnespējas likuma 172. panta pirmajā daļā noteikts, ka izmaksas, kas parādniekam rodas pēc fiziskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanas, tiek iedalītas fiziskās personas maksātnespējas procesa tiešajās un netiešajās izmaksās. Atbilstoši minētā panta otrajai un trešajai daļai fiziskās personas maksātnespējas procesa tiešās izmaksas ir izmaksas, kas saistītas ar fiziskās personas maksātnespējas procesa nodrošināšanu (izdevumi par sludinājumu ievietošanu, izsoļu organizēšanu, norēķinu konta atvēršanu, apkalpošanu un slēgšanu, pasta korespondences nosūtīšanas pakalpojumi, izdevumi, kas saistīti ar fiziskās personas mantas vērtēšanu, notāra pakalpojumi un izdevumi, kas saistīti ar fiziskās personas mantas uzturēšanu, ja tā ir nodota administratoram, un darījumu pārbaudi, kā arī mantas un darījumu apdrošināšanu) un tās tiek segtas no parādnieka mantas pārdošanas rezultātā iegūtajiem līdzekļiem.

No lietas materiāliem izriet, ka ar 2015. gada 29. aprīļa nekustamā īpašuma un inventāra pieņemšanas un nodošanas aktu Nr. 1 atbildētājs nodevis maksātnespējas procesa administratoram dzīvokli /adrese/, kadastra Nr. /numurs A/.

Tādējādi ar lietas materiālos esošajiem rakstveida pierādījumiem pierādīts, ka atbildētājs maksātnespējas procesa laikā nodevis sev piederošo mantu administratoram, līdz ar ko ar šīs mantas uzturēšanu saistītie izdevumi ir uzskatāmi par maksātnespējas procesa tiešajām izmaksām. Savukārt maksātnespējas procesa tiešās izmaksas ir sedzamas no parādnieka mantas pārdošanas rezultātā saņemtajiem līdzekļiem.

No apstākļa, vai konkrētais nekustamais īpašums ir nodots administratoram, vai parādnieks to ir saglabājis, ir atkarīgs, no kādiem līdzekļiem tiek segtas ar šī nekustamā īpašuma uzturēšanu saistītās izmaksas, tajā skaitā maksājumi par komunālajiem pakalpojumiem. Proti, pirmkārt, saskaņā ar Maksātnespējas likuma 172. panta ceturtās daļas 2. punktu gadījumā, ja parādnieks ar nodrošināto kreditoru ir vienojies par mājokļa saglabāšanu, nekustamā īpašuma uzturēšanas izmaksas sedz parādnieks no līdzekļiem, ko viņš ir tiesīgs paturēt. Otrkārt, gadījumā, ja nekustamais īpašums tiek nodots administratoram atsavināšanai, saskaņā ar Maksātnespējas likuma 172. panta otrās daļas 5. punktu, konkrētā nekustamā īpašuma uzturēšanas izmaksas ir uzskatāmas par izdevumiem, kas saistīti ar parādnieka mantas uzturēšanu, un tie tiek segti no mantas pārdošanas rezultātā iegūtajiem naudas līdzekļiem (*sk. Maksātnespējas administrācijas skaidrojumi un atziņas 2018.01.-2018.06., 125. lapa*).

Nav strīda, ka atbildētājam piederošais nekustamais īpašums ir pārdots maksātnespējas procesa laikā. Ievērojot minēto, tiesa atzina, ka maksa par dzīvojamās mājas uzturēšanu, apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem no 2015. gada 29. aprīļa līdz nekustamā īpašuma pārdošanai sedzama no šā īpašuma pārdošanas rezultātā iegūtajiem līdzekļiem.

[8.6] Tā kā atbildētājam bijis pasludināts fiziskās personas maksātnespējas process, tiesa atzina, ka Maksātnespējas likuma normas ir speciālās tiesību normas pret Dzīvokļa īpašuma likuma normām, līdz ar ko strīdus jautājuma izšķiršanā piemērojamas ir tieši maksātnespējas procesa norisi regulējošās tiesību normas.

Apstāklis, ja atbildētāja maksātnespējas procesā šī procesa tiešās izmaksas nav segtas atbilstoši Maksātnespējas likuma noteikumiem, nevar būt par pamatu, lai šo summu piedzītu no atbildētāja.

[8.7] Ievērojot minēto, tiesa atzina, ka no atbildētāja prasītājas labā piedzenams parāds par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu, kā arī par komunālajiem pakalpojumiem no 2015. gada 11. marta līdz 2015. gada 29. aprīlim, kad dzīvokļa īpašums nodots atbildētāja maksātnespējas procesa administratoram.

No prasītājas iesniegtajiem rēķiniem, kas izrakstīti 2015. gada 15. aprīlī un 14. maijā, izriet, ka atbildētājam par šo laika periodu bija jāveic maksājumi par kopējo summu 174,10 EUR (2015. gada 15. aprīļa rēķins Nr. 23422171/15041 par summu 95,87 EUR un 2015. gada 14. maija rēķins Nr. 23422171/15051 par summu 78,23 EUR).

Tiesa ņēmusi vērā dzīvē gūtos novērojumus, ka apsaimniekotājs rēķinus izraksta par iepriekšējo mēnesi.

Tādējādi tiesa atzina, ka, pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 172. panta ceturtās daļas 1. punkta un piektās daļas noteikumiem, kā arī Dzīvokļa īpašuma likuma 10. un 13. panta noteikumiem no atbildētāja piedzenams parāds 174,10 EUR apmērā.

Tiesa atzina, ka atbildētāja veiktā aprēķina metodika, aprēķinot summu, kādā atbildētājs prasību atzinis, nav korekta, jo maksājumi, kas veicami prasītājai katrā konkrētā mēnesī atšķiras. Līdz ar to nav pamatoti aprēķināt vidējo dienas maksājuma summu no kopējās prasības summas.

[8.8] Atsaucoties uz Civillikuma 1753., 1756. pantu, 1759. panta 1. punktu un 1765. panta pirmo daļu, tiesa secinot, ka atbildētājs nav veicis tam ar likumu noteikto maksāšanas pienākumu un nav veicis netiešo maksātnespējas procesa izdevumu samaksu prasītājam, atzina, ka no atbildētāja par labu prasītājai piedzenami likumiskie nokavējuma procenti.

Ievērojot, ka atbildētājam izrakstīto rēķinu apmaksas termiņš ir attiecīgi 2015. gada 30. aprīlis un 31. maijs, konstatēja, ka no 2015. gada 15. aprīlī izrakstītā rēķina apmaksas termiņa līdz prasības celšanai ir 824 dienas, attiecīgi nokavējuma procenti par rēķina samaksas termiņa nokavējumu ir 12,96 EUR (95,87 EUR*0,0164 %*824 dienas). Savukārt no 2015. gada 14. maijā izrakstītā rēķina apmaksas termiņa līdz prasības celšanai ir 793 dienas, tādējādi nokavējuma procenti par rēķina samaksas termiņa nokavējumu ir 10,17 EUR (78,23 EUR*0,0164 %*793 dienas).

Līdz ar to no atbildētāja par labu prasītājai piedzenami likumiskie nokavējuma procenti kopā 23,13 EUR.

Ievērojot minēto, no atbildētāja par labu prasītājam piedzenama kopējā parāda summa 197,23 EUR.

[8.9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. pantu no atbildētāja prasītājas labā piedzīti tiesas izdevumi proporcionāli prasības apmierinātajai daļai 22,05 EUR.

[8.10] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195. pantu, tiesa atzina prasītājas tiesības saņemt no atbildētāja likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā gadā no galvenā parāda summas (174,10 EUR) par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai), ievērojot Civillikuma 1763. pantu, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

[8.11] Ievērojot, ka lietā ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir 10,83 EUR, bet prasītāja ceļot prasību tiesā samaksājusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 EUR apmērā, tiesa saskaņā ar Civilprocesa likuma 39. panta pirmās daļas 5. punktu konstatēja, ka ar lietas izskatīšanas saistītie izdevumi, kas nav samaksāti, ir 7,63 EUR.

Vadoties no Civilprocesa likuma 41. panta pirmās daļas un 42. panta otrās daļas noteikumiem tiesa atzina, ka no prasītājas valsts ienākumos piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi proporcionāli noraidītajai prasības summai un summai, par kuras piedziņu prasība

noraidīta. Tādējādi no prasītājas valsts ienākumos piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 7,17 EUR, savukārt no atbildētāja valsts ienākumos piedzenami iepriekš nesamaksātie tiesas izdevumi proporcionāli prasības apmierinātajai daļai 0,46 EUR apmērā.

[8.12] Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1] panta otrajai daļai sprieduma labprātīgas izpildes termiņš nedrīkst būt garāks par 10 dienām no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības seku pārvarēšanas likuma 21. panta otro daļu tiesa, izskatot civillietas un lemjot par sprieduma labprātīgas izpildes termiņu saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, var to noteikt ne garāku par 60 dienām, izņemot gadījumus, kad spriedums izpildāms nekavējoties.

Izvērtējot lietas apstākļus un ņemot vērā pastāvošo tiesisko regulējumu, tiesa atzina, ka atbildētājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

[9] Par pirmās instances tiesas spriedumu prasītāja iesniegusi apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[9.1] Uzskata pirmās instances tiesas spriedumu par nepamatotu daļā, ar kuru noraidīta prasība par parāda 780,64 EUR piedziņu no 2015. gada 11. marta līdz 2016.gada 12. martam.

Ievērojot, ka ar pirmās instances tiesas spriedumu atzīts, ka maksa par dzīvojamas mājas uzturēšanu, apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem no 2015. gada 29. aprīļa līdz nekustamā īpašuma pārdošanai bija sedzama no šā īpašuma pārdošanas rezultātā iegūtajiem līdzekļiem, saskaņā ar Civillikuma 427. panta pirmās daļas 4. punktu pirmās instances tiesas spriedums atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai, jo tiesas spriedums piešķir tiesības vai uzliek pienākumus personai, kura nav pieaicināta lietā kā lietas dalībnieks.

Šajā lietā ar tiesas spriedumu faktiski ir uzlikts pienākums maksātnespējas procesa administratoram Aloizam Stepenam atbildētāja vietā samaksāt parādu par dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem, tādēļ tiesas spriedums skar administratoru. Turklāt, ja AS „Luminor Bank" pārskaitīta lielāka naudas summa, administratoram būs tiesības pārmaksāto naudas summu atprasīt no bankas, līdz ar to tiesas spriedums var skart arī bankas intereses.

[9.2] Vērš tiesas uzmanību uz faktu, ka maksātnespējas procesa ierosināšana neatbrīvo atbildētāju no ikmēneša maksājumu veikšanas par dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem no maksātnespējas pasludināšanas laika līdz īpašuma pārdošanas/izsolīšanas un īpašuma tiesību pārejas laika, nevis tikai līdz akta par īpašuma valdījuma tiesību nodošanu administratoram parakstīšanas.

Dzīvokļa īpašuma likuma 10. pants noteic, ka dzīvokļa īpašniekam ir pienākums: 1) piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā; 2) segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13. pantā noteiktajā kartībā; 3) norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana); 4) maksāt uz dzīvokļa īpašumu attiecinātos nodokļus [..]" ar maksātnespējas procesa pasludināšanu nezaudē savu spēku. Līdz ar to pienākums segt šos maksājumus joprojām gulstas uz dzīvokļa īpašnieku.

Kā veikt maksājumus, vai personīgi, vai caur administratoru, ir tikai un vienīgi atbildētāja un administratora kompetences vai savstarpējas vienošanās jautājums, jo ikmēneša maksājumu veikšana ietilpst fiziskas personas maksātnespējas procesa tiešajās izmaksās.

[10] Atbildētājs iesniedzis paskaidrojumus uz apelācijas sūdzību, uzskatot, ka tiesa pamatoti noraidījusi prasību daļā par parāda 780,64 EUR piedziņu no 2015. gada 11. marta līdz 2016. gada 12. martam (*lietas 161.-162. lapa*).

[11] Civillietu tiesas kolēģija, izvērtējot lietas apstākļus, pamatojoties uz Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10. pantu atzina, ka lietu ir iespējams izskatīt rakstveida procesā, dodot lietas dalībniekiem termiņu papildu paskaidrojumu vai citu procesuālo lūgumu iesniegšanai tiesā. Par lietas izskatīšanas datumu lietas dalībniekiem savlaicīgi un likumā noteiktajā kārtībā paziņots.

Civilprocesa likumam atbilstoši lūgumi tiesas noteiktajā termiņā netika iesniegti un lietas dalībnieki nav izmantojuši savas tiesības iesniegt rakstveida paskaidrojumus Civilprocesa likuma 166. panta kārtībā.

Motīvu daļa

[12] Civillietu tiesas kolēģija, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pušu rakstveida paskaidrojumus un lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka prasība sprieduma pārsūdzētajā daļā un arī apelācijas sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

[13] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426. panta pirmo daļu, 430. panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432. panta piekto daļu ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma argumentācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193. panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Civillietu tiesas kolēģija, izskatot lietu, atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma argumentācijai un Civilprocesa likuma 193. panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā nenorāda.

Prasītāja pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdz tā noraidītajā daļā, par parāda 780,64 EUR piedziņu no 2015. gada 11. marta līdz 2016. gada 12. martam. Līdz ar to daļā, kurā prasība apmierināta pirmās instances tiesas spriedums stājies likumīgā spēkā.

[14] Lietā nav strīda par sprieduma [8.1] punktā konstatētajiem apstākļiem.

[15] Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, tiesas kolēģija tos atzīst par nepamatotiem.

[15.1] Prasītāja iesniedza lietā apelācijas sūdzību, uzskatot, ka tiesa nepamatoti noraidījusi prasību daļā par parāda 780,64 EUR piedziņu no 2015. gada 11. marta līdz 2016. gada 12. martam.

Atbildētāja fiziskas personas maksātnespējas process pasludināts ar tiesas 2015. gada 11. marta spriedumu.

Atbildētājs tam piederošo dzīvokļa īpašumu /adrese/, maksātnespējas procesa laikā ar 2015. gada 29. aprīlī aktu nodeva maksātnespējas procesa administratoram Aloizam Stepenam (*lietas 68. lapa*).

[15.2] No apelācijas sūdzības satura izriet, ka prasītāja faktiski piekrīt pirmās instances tiesas viedoklim par Maksātnespējas likuma 172. panta otrās daļas 5. punkta piemērošanu konkrētajā gadījumā. Tajā pašā laika prasītāja pauž viedokli, ka tiesību norma civiltiesiskā strīda izšķiršanā būtu piemērojama ar nosacījumu, ja lietā kā atbildētājs būtu aicināts maksātnespējas procesa administrators, kuram saskaņā ar Maksātnespējas likumu bija pienākums segt parāda daļu 780,64 EUR no dzīvokļa pārdošanas gūtajiem līdzekļiem, taču viņš to nav izdarījis.

Tāpat kā trešā persona būtu uzaicināma maksātnespējas procesa reģistrēta nodrošinātā kreditore AS „Luminor Bank", jo, iespējams, administrators šai kreditorei ir pārskaitījis lielāku naudas summu, nekā tai pienāktos, ja prasītāja būtu saņēmusi visu to parāda daļu, ko prasītāja tiesīga saņemt no administratora vai parādnieka maksātnespējas procesā.

Līdz ar to apelatores skatījumā tiesas spriedums piešķir tiesības un uzliek pienākumus personām (maksātnespējas administratoram un AS „Luminor Bank"), kuras netika pieaicinātas lietā kā lietas dalībnieces, kas ir procesuāls pamats saskaņā ar Civilprocesa likuma 427. panta pirmās daļas 4. punktu. apelācijas kartībā atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai pirmajai tiesas instancei. Vēl vairāk, apelatore uzskata, ka

pārsūdzētais tiesas spriedums faktiski uzliek pienākumu maksātnespējas procesa administratoram atbildētāja vietā samaksāt parādu par dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem.

Līdz ar to šajā daļā apelācijas sūdzības pamats ir nevis pierādījumu izvērtēšana vai materiālo tiesību normu piemērošana, bet gan būtisks procesuālo tiesību normu pārkāpums.

Tiesas kolēģija apelatores viedokli atzīst par nepamatotu.

[15.2.1] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 1. pantu katrai fiziskajai un juridiskajai personai ir tiesības uz savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizsardzību tiesā. Prasītāja savas tiesības realizē, ceļot civilprasību tiesā pret konkrēto atbildētāju vai līdzatbildētājiem. Prasība šajā lietā tika celta pret vienu atbildētāju -/pers. D/. Saņemot rakstveida paskaidrojumus uz celto prasību, prasītājai nebija liegts tos izvērtēt un grozīt sākotnējo prasību, ceļot to parāda daļā pret līdzatbildētāju maksātnespējas administratoru. Prasītājas pārstāvis šo tiesību neizmantoja, neatkāpjoties no parāda prasījuma pret atbildētāju par pamatparāda 919,07 EUR piedziņu. Līdz ar to /pers. D/ šajā lietā līdz pat prasības izskatīšanai pirmās instances tiesas sēdē bija vienīgais atbildētājs. Tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas kā lietas dalībnieku aicināt līdzatbildētāju, ja prasītāja pret tādu nav cēlusi prasību. Tas arī saprotams, jo, prasītājai ceļot prasību, saskaņā ar Civilprocesa likuma 128. pantu ir pienākums norādīt konkrēto atbildētāju, prasības priekšmetu, prasījuma apmēru, tiesisko pamatojumu un citas prasības pieteikuma nepieciešamās sastāvdaļas.

[15.2.2] Civilprocesa likuma 192. pants noteic, ka tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas.

Tiesai šis noteikums bija jāievēro un tiesa to ievēroja, taisot spriedumu par prasības noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas. Pretēji apelatores viedoklim no pirmās instances tiesas sprieduma neizriet, ka ar to faktiski ir uzlikts pienākums maksātnespējas procesa administratoram atbildētāja vietā samaksāt parādu par dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un pakalpojumiem.

Tādējādi nebija nekāda procesuāla pamata kā trešo personu lietā aicināt AS „Luminor Banka" , kas bija nodrošinātā kreditore atbildētāja maksātnespējas procesā.

Iespējams, ka tāds procesuāls pamats rastos, ja prasība būtu celta pret maksātnespējas administratoru.

Līdz ar to šajā lietā tiesas spriedums neskar un nevar skart maksātnespējas administratoru Aloizu Stepenu un AS „Luminor Bank", jo tas nepiešķir tiesības un neuzliek nekādus pienākumus šīm personām.

[15.2.3] Vienlaicīgi pirmās instances tiesas spriedums nekādi neierobežo arī prasītājas tiesības.

Prasītājai nav atņemta tiesība celt atsevišķu prasību tiesā pret maksātnespējas administratoru Aloizu Stepenu par parāda daļas piedziņu un aicināt lietā kā trešo personu AS „Luminor Bank".

[15.3] Apelācijas sūdzībā prasītāja ir atsaukusies uz Dzīvokļu īpašuma likuma 10. pantu, interpretējot, ka tiesību norma uzliek pienākumu dzīvokļa īpašniekam veikt visus maksājumus, kas gulst uz dzīvokļa īpašumu, un šis pienākums nezūd arī maksātnespējas laikā.

[15.3.1] Par pamatotu atzīstams prasītājas arguments, ka to, kā veikt maksājumus, vai personīgi, vai administratora starpniecību, ir tikai un vienīgi atbildētāja un administratora kompetences vai savstarpējas vienošanās jautājums, jo ikmēneša maksājumu veikšana ietilpst fiziskas personas maksātnespējas procesa tiešajās izmaksās.

Norādītajā tiesību normā nav ietverts nosacījums, ka minētais pienākums dzīvokļa īpašniekam jāievēro arī tad, ja tiek pasludināta viņa maksātnespēja.

[15.3.2] Maksātnespējas likuma 172. panta otrās daļas 5. punkts noteic, ka izdevumi, kas saistīti ar fiziskas personas mantas uzturēšanu, ja tā nodota administratoram, ietilpst fiziskas personas maksātnespējas procesa tiešajās izmaksās, kas saistītas ar fiziskas personas maksātnespējas procesa nodrošināšanu. Saskaņā ar minētā likuma 172. panta trešo daļu fiziskas personas maksātnespējas procesa tiešās izmaksas tiek segtas no parādnieka mantas pārdošanas rezultātā iegūtajiem līdzekļiem. Šos līdzekļus administrē un ar tiem likumā noteiktajā kārtībā rīkojas maksātnespējas administrators.

Maksātnespējas likuma normas ir speciālās tiesību normas attiecībā pret Dzīvokļa īpašuma likuma normām, līdz ar ko strīdus jautājuma izšķiršanā piemērojamas tieši maksātnespējas procesa norisi regulējošās tiesību normas, kā to pareizi konstatējusi pirmās instances tiesa.

Tādējādi apelācijas sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

[16] Konstatējot, ka pirmās instances tiesa pareizi izvērtējusi lietā pastāvošos apstākļus atbilstoši tiesas rīcībā esošajiem pierādījumiem un piemērojamām tiesību normām, un apelācijas sūdzībā norādītie argumenti nav guvuši apstiprinājumu, ir pamats analoga sprieduma taisīšanai, noraidot prasību tās pārsūdzētajā daļā.

[17] Tiesas izdevumiem, ko piespriež no prāvnieka, nav patstāvīga rakstura. Spriedums par tiem stājas spēkā līdz ar strīda galīgo noregulējumu. Ņemot vērā strīda raksturu, nav iespējams nodalīt tiesas izdevumus attiecībā uz pirmās instances tiesas sprieduma daļu, kas stājusies likumīgā spēkā.

Civilprocesa likuma 41. panta pirmajā daļā nostiprinātais princips, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses tās samaksātos tiesas izdevumus proporcionāli tiesas apmierināto vai noraidīto prasījumu apmēram, attiecināms arī uz tiesvedību apelācijas instancē, proti, par apelācijas sūdzību samaksātās valsts nodevas atlīdzināšanu atkarībā no daļas, par kādu apelācijas sūdzība apmierināta.

[17.1] Ceļot prasību, prasītāja samaksājusi valsts nodevu 367,25 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 EUR, savukārt iesniedzot apelācijas sūdzību prasītāja samaksājusi valsts nodevu 117,10 EUR.

Tā kā prasība pirmās instances tiesā apmierināta daļā par 197,23 EUR piedziņu, no atbildētāja par labu prasītājai piedzenama valsts nodeva par prasības celšanu tiesā proporcionāli pirmās instances tiesā prasības apmierinātajai daļai 21,85 EUR (197,23/3312,77=0,0595*100=5,95%; 367,25*5,95%=21,85 EUR) un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 0,19 EUR (3,20 *5,95%=0,19), kopā 22,04 EUR.

Ievērojot, ka apelācijas instances tiesā prasība noraidīta daļā par apsaimniekošanas maksas un komunālo pakalpojumu parāda piedziņu 780,64 EUR, prasītājas samaksātos tiesas izdevumus šajā gadījumā atbildētājs neatlīdzina.

[17.2] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39. panta pirmās daļas 5. punktu, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu, izsniegšanu un tulkošanu saistītie izdevumi.

Lietā ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi pirmās instances tiesā ir 10,83 EUR, bet apelācijas instances tiesā 1 EUR, kopā 11,83 EUR.

Ievērojot, ka prasītāja ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus, ceļot prasību, samaksājusi 3,20 EUR apmērā, tiesas kolēģija konstatē, ka ar lietas izskatīšanas saistītie izdevumi, kas nav samaksāti, ir 8,63 EUR.

Vadoties no Civilprocesa likuma 41. panta pirmās daļas un 42. panta otrās daļas noteikumiem tiesas kolēģija atzīst, ka no prasītājas valsts ienākumos piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi proporcionāli tai prasījumu daļai, kura noraidīta, savukārt no atbildētāja proporcionāli tai prasījumu daļai kurā prasība apmierināta.

Tādējādi no SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" valsts ienākumos piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 7,99 EUR, kas ir nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi proporcionāli tai prasījumu daļai, kurā noraidīta prasība pirmās instances tiesā 6,99 EUR (100%-5,95%=94,05%, 10,83EUR*94,05%=10,19 EUR-3,20 EUR=6,99 EUR) un 1 EUR ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi apelācijas instances tiesā.

Savukārt no atbildētāja /pers. D/ valsts ienākumos piedzenami iepriekš nesamaksātie tiesas izdevumi proporcionāli pirmās instances tiesā apmierinātajai prasījuma daļai, proti, 0,64 EUR apmērā (10,83*5,95%=0,64 EUR).

Ievērojot, ka 2020. gada 13. augustā atbildētājs /pers. D/ ir samaksājis ar pirmās instances tiesas spriedumu valsts ienākumos piedzītos iepriekš nesamaksātos tiesas izdevumus 0,46 EUR (*lietas 155. lapa*), no atbildētāja valsts ienākumos piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 0,18 EUR (0,64-0,46=0,18).

[18] Pamatojoties Covid-19 infekcijas izplatības seku pārvarēšanas likuma 21. panta otro daļu sprieduma labprātīgas izpildes termiņš nosakāms 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 41. panta pirmo daļu, 97., 193., 204.[1], 430., 432., 434. pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

noraidīt prasību daļā par apsaimniekošanas maksas un komunālo pakalpojumu parāda piedziņu 780,64 EUR no 2015. gada 11. marta līdz 2016. gada 12. martam.

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, SIA „Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, labā tiesas izdevumus 22,04 EUR.

Samaksa veicama SIA „Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr. 40103362321, kontā AS „Citadele banka", kods PARXLV22, LV83PARX0013044380019.

Piedzīt no SIA „Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr. 40103362321, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,99 EUR.

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 0,18 EUR.

Maksājuma rekvizīti ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu apmaksai ir šādi:

saņēmējs - Tiesu administrācija,

konta Nr. - LV51TREL2190458019000,

NMR 90001672316,

saņēmēja banka - Valsts kase,

mērķis - 21499 ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kā arī dati lietas identificēšanai (vārds un uzvārds, ja lietas dalībnieks ir fiziska persona, vai juridiskas personas nosaukums, civillieta Nr. C29476017).

Noteikt SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" un /pers. D/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesāšanās izdevumu piedziņu 30 (trīsdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt Senāta Civillietu departamentā 30 dienu laikā iesniedzot kasācijas sūdzību par to Rīgas apgabaltiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2020. gada 9. decembrī.

Tiesnese Inese Strelča

Tiesnese Mairita Šķendere

Tiesnesis Mārtiņš Sviķis